

D ů v o d y:

Dovolací stížnosti, uplatňující s hlediska § 16 nesp. říz. zmatečnost a zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem, nelze upřítí oprávnění. Jest zjištěno, že podle posledního pořízení Ferdinanda N-a, zesnulého dne 3. září 1926, obdrží zůstavitelův syn, stěžovatel Jiří N., společenský podíl zůstavitele na firmě A. F. N. se závazkem, že děti dcery zůstavitele Gertrudy L-ové, nynější navrhovatelé, účastní se stejným dílem na polovici čisté hodnoty společenského podílu firmy jako tišší společníci. Navrhovatelé tvrdí, že se takto stali proti spoludědici Jiřímu N-ovi tichými společníky firmy A. F. N., a navrhují, an se Jiří N. zdráhá jim sdělití stabilisační bilanci pro rok 1926/27 a řádnou bilanci pro rok 1927/28, by mu bylo soudem nařízeno, by tak učinil a povolil jim zároveň nahlédnutí do obchodních knih. Navrhovatelé chtějí takto jako tišší společníci uplatnití proti Jiřímu N-ovi kontrolní práva, zaručená tichému společníku podle čl. 253 obch. zák. Jest otázkou, zda lze práva ta uplatňovati cestou nespornou, jak činí navrhovatelé, či zda jest opodstatněna výtká stěžovatele, že může se tak státi jen pořadem práva. Nejvyšší soud sdílí názor zastávaný i v komentáři Staub-Pisko ke čl. 40, čl. 160 § 3 a čl. 253 § 1 obch. zák., že jest kontrolní práva, zaručená tichému společníku ve čl. 253 druhý odstavec obch. zák., uplatňovati pořadem práva. Tato práva jsou rázu ryze soukromoprávního a nárokům takovým dostává se právní ochrany řádným pořadem práva, t. j. procesním soudem, pokud zvláštní zákonné předpisy nepřikazují je vyřídití v nesporném řízení. Leč zákon nečiní takové výjimky pro spory společníků ze společenského poměru. Zejména nelze usuzovati z toho, že zákon ve čl. 40, 160 a 253 obch. zák. užívá slova »naříditi«, že spory takové patří před nesporného soudce. Forma, zda žaloba či žádost, jest naopak závislá na právním důvodu, o nějž se nárok opírá. Žádá-li se o sdělení knih a o sdělení bilance mimo rozepři, jak jest tomu i v projednávaném případě, jest nárok tento uplatňovati jako každý jiný soukromoprávní nárok žalobou.

Čís. 9262.

Společnosti s r. o. (zákon ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák.).

Nejde o porušení předpisu § 18 (3) zák., znamená-li firmu samostatně jediný jednatel nebo prokurista, tento však jen kolektivně s podpisem jednatele.

(Rozh. ze dne 11. října 1929, R I 692/29.)

Rejstříkový soud povolil zápis změny společenské smlouvy společnosti s r. o. mimo jiné v tomto bodě: Znamenání firmy děje se tak, že k nynějšímu doslovu firmy, kýmkoli napsanému, nebo razítkem vytištěnému připojí svůj vlastnoruční podpis a) buď jen sám nynější jednatel Václav L., b) anebo prokurista Stanislav R., tento však jen

kolektivně a podpisem jednatele Václava L-a a vyznačí prokuru značkou »p. pa.«. Re k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu finanční prokuratury. D ů v o d y: Finanční prokuratura stěžuje si do usnesení prvního soudu proto, že společnost má nyní podle firemního zápisu jediného jednatele, při němž udělena prokura Stanislavu R-ovi a též jest povolán, avšak jen kolektivně s jednatelem, firmu společnosti znamenati. Tento způsob zastupování společnosti shledává stěžovatelka odporujícím předpisu § 18 odst. (3) zák. o společnostech s r. o. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., který připouští kolektivní znamenání firmy jednatelem a prokuristou jen v tom případě, »je-li několik, aspoň dva, jednatelů zřízeno«, kterážto podmínka však v projednávaném případě není splněna. Rekursní soud neshledává však překročení předpisu cit. § 18 třetí odstavce. Podle napadeného usnesení znamená firmu a) buď jen sám nynější jednatel Václav L., b) anebo prokurista Stanislav R., tento však jen kolektivně s podpisem jednatele Václava L-a a vyznačí prokuru značkou »p. pa.«. Nejde tu tedy o obmezení práva jediného jednatele znamenati firmu, čemuž patrně cit. § 18 třetí odstavce chtěl zabrániti, neboť tento jednatel sám firmu jest oprávněn znamenati, ale jde tu o obmezené právo prokuristy k znamenání firmy (čl. 41 třetí odstavce obch. zák.), které není v zákoně zapovězeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, neshledav podmínku § 16 nesp. říz.

Čís. 9263.

Byl-li rozsudek prvního soudu napaden jen žalobcem a jen ohledně doložky, že žalovaný jest povinen zaplatiti »podle zásad vyrovnacího řízení«, lze na jeho základě povolití exekuci k vydobytí zažalované pohledávky, tvrdí-li vymáhající věřitel v exekučním návrhu, že vyrovnací splátka nebyla dodržena. Zda toto tvrzení vymáhajícího věřitele jest správné, nelze řešiti v exekučním řízení.

(Rozh. ze dne 11. října 1929, R I 696/29.)

Rozsudek prvního soudu, přiznávající zažalovanou pohledávku »podle zásad vyrovnacího řízení«, byl odvolacím soudem potvrzen. Dovolání podal jen žalobce a jen proti doložce »podle zásad vyrovnacího řízení«. Před rozhodnutím o odvolání navrhl žalobce exekuci k vydobytí zažalované pohledávky. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Prvý soud povolil vymáhající straně uhražovací exekuci k vydobytí vykonatelné pohledávky, ačkoliv rozsudek, na jehož základě bylo žádáno o uhražovací exekuci, nenabyl dosud právní moci. Rozsudek prvního soudu byl sice potvrzen soudem odvolacím, ale sama žalující strana, která žádala o uhražovací exekuci, podala proti rozsudku druhé stolice dovolání, o němž dosud nebylo rozhodnuto. Dovolání čelí výslovně proti celému rozsudku proto, že bylo žalobcům přiznáno zaplacení podle zásad vy-